

Middenhart

Middenhart

Michaéla Roman

Schrijver: Michaéla Roman
Coverontwerp: Brave New Books
ISBN: 9789465019017
© Michaéla Roman

1	Sterrendam, 2018.....	11
2	Vredenburg, 2006	13
3	November Darkborne	15
4	Sara Hickens	19
5	Isabel Broodvlecht.....	25
6	SchaduwRijk.....	31
7	Luitenant Terga.....	33
8	Kolonel Schrikbewind	37
9	Goddelijk Rijk	43
10	Sophariël, de wijze gids.....	45
11	Illumiël, de verlichte bode	49
12	Seraphiël, de vurige aanbidder	53
13	Raphaëla, de helende gezellin.....	55
14	Gen-Tech RFID	57
15	Verborgen chalet.....	67
16	Kristalstad	79
17	Strategische diepgang	83
18	Trifecta van de Smaad	87
19	Fallax Syndicaat.....	89
20	Syndicaat van Verval.....	91
21	Psychisch Pijnfront	93
22	Verhulmeesters	95
23	Opstandelingen	97
24	Haatdragend Drietal.....	99

25	Triade van Zelfoverschatting.....	101
26	Ruïnes van de Oudheid.....	103
27	Altaar van Azurath.....	107
28	De waarschuwing.....	121
29	De verloren stad van Thalassar.....	123
30	Tempelcomplex van Morgrath.....	131
31	Kasteeldomein Bælzar.....	145
32	De tempel van Xyloth.....	151
33	Ruïne van Nekron.....	195
34	Het huis op de hoek.....	211
35	De doorbraak.....	215
36	John Hickens.....	225
37	Bastion van Bælfire.....	233
38	Sterrendam, 2018.....	241

Proloog

In sommige gevallen leidt gevangenschap tot ware vrijheid. Voor ons mensen betekent dit dat de beproevingen de grootste mogelijkheden tot groei en zelfontdekking bieden. Wanneer we geconfronteerd worden met de beperkingen en uitdagingen van het leven, kunnen we kiezen om deze momenten te zien als kansen om te leren en te evolueren. Door de moeilijke tijden heen, ontwikkelen we een dieper begrip van onszelf en van de wereld om ons heen. Echter, ware vrijheid ligt in de bereidheid om deze innerlijke reis te maken, om onze angsten onder ogen te zien en onze zwakheden te overwinnen.

De reis naar persoonlijke bevrijding is een pad vol inzicht en wijsheid, waarbij elke stap een nieuwe laag van bewustzijn onthult. Terwijl we navigeren door de complexiteit van het leven, ontdekken we waar de echte ketenen liggen; door deze te doorbreken, vinden we een staat van innerlijke vrede en vervulling. Want hoe zou de wereld van morgen eruit kunnen zien? Wat is onze visie met betrekking tot de ethische en sociale implicaties van onze technologische keuzes? Techno-fictie is een genre dat zich afspeelt op het snijvlak van technologie en verbeelding; we verkennen de impact van geavanceerde technologieën op de samenleving en op onze toekomst.

In een wereld waarin ethiek, normen en waarden constant op de proef worden gesteld, daagt dit verhaal de lezer uit om na te denken over de fundamentele van goed en kwaad en de morele keuzes die we dagelijks maken.

Woord van dank

Dit manuscript zou niet hetzelfde zijn zonder de waardevolle bijdragen van mijn proeflezers; hun feedback heeft geholpen om dit werk te verfijnen. Het schrijven van dit manuscript was een reis vol verbeelding, inspiratie en doorzettingsvermogen. Vanaf de eerste schetsen en ideeën tot de uiteindelijke versie, heeft het creatieve proces me door talloze uitdagingen en inzichten geleid. Elke scène, elk personage en elk detail is met zorg en toewijding ontwikkeld, vaak met onverwachte wendingen die het verhaal naar nieuwe hoogten hebben gebracht. Het was een voortdurende wisselwerking tussen intuïtie en analyse, waarbij ik telkens opnieuw werd geïnspireerd door zowel de wereld om me heen als mijn eigen innerlijke gedachten. Dankzij de waardevolle feedback van mijn proeflezers kon ik blijven groeien en evolueren als schrijver, waardoor dit boek een reflectie is geworden van zowel mijn artistieke visie als mijn persoonlijke groei.

Chris Vermeulen, jouw kritische blik heeft me geholpen om de puntjes op de i te zetten; de gedetailleerde feedback is van onschatbare waarde. Lily Briers, jouw aandacht voor taal heeft me ondersteund in het creatieve schrijfproces; je hebt een scherp oog voor detail. Agnès Laurey, jouw theologische kennis heeft me geholpen om de scènes te benaderen vanuit het juiste perspectief. Ik ben jullie zeer dankbaar voor jullie inzet en ondersteuning.

1 Sterrendam, 2018

In de behaaglijke warmte van onze riante bovenverdieping op de hoek van 5th Avenue en E28th Street zit ik comfortabel in mijn warme deken gewikkeld; dit is genieten van de dagelijkse ochtend sereniteit. Voor dit moment kom ik graag uit mijn bed. Als de dag verstrijkt, ebt deze puurheid weg en wordt het op geen enkel moment meer zo adembenemend stil; ik ben alleen met mijn Koning. Hij heeft geen begin en geen einde en staat boven tijd en natuurwetten. En Hij kent mij zelfs bij mijn naam: Hannah. Door de jaren heen heb ik geleerd om dit kostbare ogenblik met beide handen aan te grijpen. Want alleen dan zie ik het leven in het juiste perspectief.

Sterrendam kent andere omgevingen en geluiden dan Vredenburg, maar het gevoel van vroeg in de ochtend alleen zijn en de wereld zien ontwaken blijft al bijna dertig jaar onveranderd; het is alsof de tijd in die opzichten heeft stilgestaan. Deze intieme reset van de dagelijkse beslommeringen vindt plaats in ons appartementencomplex, dat met een dure naam 'Next Level Society' heet. Het ligt in het felbegeerde 'Rose Hill', een exclusieve wijk op een steenworp afstand van het over het paard getilde Madison Square Park. Ik heb het twaalf jaar geleden weten te bemachtigen na een intensieve onderhandeling met John Hickens; in de volksmond wordt hij fluisterend 'haakneus' genoemd. De rillingen lopen over mijn lijf als ik aan die vreemde man denk.

Ik lig regelmatig met John Hickens overhoop; hij wil elk pand bezitten waar ik mijn oog op laat vallen. En hoe meer ik over hem te weten kom, hoe angstaanjagender hij is. Er hangt een niet te verklaren duisternis om hem heen; het is altijd aanwezig en wachtend om je te

bespringen. Ik weet wat er over hem gefluisterd wordt in de vastgoedwereld waar iedereen elkaar kent, maar ik heb het onbestemde gevoel dat er meer met hem mis is dan ik kan bedenken. Next Level Society was mijn start in de vastgoedsector en na de aankoop verhuisden we van Vredenburg naar Sterrendam om het penthouse te betrekken. Mijn jongens ontwikkelden zich naar behoren in het midden van het bruisende leven van de wereldstad. Maar als dorpsmeisje kon ik niet wennen aan het hectische leven waar Sterrendam om bekend staat.

De eerste ontmoeting met Sara vergeet ik nooit meer; ze was uitzinnig van angst en ik was in één klap doordrongen van de ernst. Ik kan het niet anders dan bovennatuurlijk verklaren dat de dochter van Hickens mijn leven binnen kwam rennen. Daarna is zij door een boven tijdruimtelijk ingrijpen mijn hartsvriendin geworden. Maar laat ik je mee terug nemen naar de aanbreekende lente. In die vroege uren vond er een bijzondere vorm van contact plaats; het was alsof de sluier tussen hemel en aarde dunner werd; ik kreeg de gelegenheid om richting en leiding te ontvangen.

2 Vredenburg, 2006

Ik zat in de woonkamer te genieten van de zuivere ochtend. Ons huis stond tussen de pittoreske boerderijen en wijd uitgestrekte landerijen. De dagen kwamen en gingen en waren gevuld met de geluiden van opgroeiende kinderen; een tijdperk van kostbare herinneringen dat ik voor altijd in mijn hart koester. De ochtendstilte werd vaak onderbroken door het kakelen van de kippen en het loeien van koeien. Er was landbouwgrond rondom ons waardoor het stadje meer weg had van een dorp; de natuur bleef voelbaar ondanks de snelle evolutie van de stedelijke aanwas. In die vredige omgeving begon mijn dagelijkse ritueel met het inschenken van een kop vers gezette koffie, nog voor de zon haar stralen over het landschap liet dansen. De rust was kalmerend in mijn dagelijkse hectiek. De stilte om me heen was als een open podium voor Zijn fluisteringen en mijn hart werd een luisterend oor voor Zijn wijze raad; een intiem gebeuren waarin ik me verbonden voelde en de weg die voor me lag, werd helder verlicht.

John Hickens is tijdens zo'n stil moment in mijn gedachten gekomen; ik had een aanzienlijke meevaller gehad en mijn aandacht werd getrokken naar de griezelige vastgoedmagnaat. En het kan niet anders dan dat die man een verborgen agenda heeft; hij staat me in de weg bij elke aankoop in vastgoed dat centraal gelegen is in een buitenwijk of toegangsweg in de stad. En ik moest de confrontatie met Hickens aangaan; ik ontving de leiding om het verboden terrein van Hickens te betreden.

Het verleden lijkt soms verder weg dan het is. Het is alsof de gebeurtenissen van toen deel uitmaken van een ver verleden, maar de impact ervan blijft voelbaar. Sterker nog, later vandaag staat een afspraak gepland met de zonderlinge man. De gebeurtenissen zijn een onderliggende kracht die mijn levenspad hebben gevormd. Terwijl ik in Sterrendam mijn gedachten laat teruggaan naar een lang vervlogen tijd, realiseer ik me dat de schaduwen van het verleden altijd aanwezig zijn; ze proberen te voorkomen om onthuld te worden in het heldere licht van het heden.

3 November Darkborne

In een ander tijdperk, in een andere wereld, waar de lucht nog niet verzadigd is met de geur van stedelijke opwinding, vliegt November als een razende door de bestanden die voor haar openen. Haar vingers hakken in op het toetsenbord, elk klikteken is een beslissende stap naar een toekomst die ze nog niet volledig kan bevatten. Ze vliegt door de documenten die voor haar openen. Soms vraagt ze zich af hoe ze aan al die kennis komt; ze is niet goed in informatica. Maar op de een of andere manier gaat het haar elke dag sneller af en leert ze dingen bij waar ze normaal maanden voor nodig zou hebben. Ze staat niet lang stil bij die gedachte; ze wil zelfstandig worden, koste wat kost. Al moet ze over lijken gaan.

De volgende ochtend slaat November met een klap op de wekker. Normaal is ze met geen stok uit bed te krijgen, maar haar nieuwsgierigheid wint het. Het is nog donker buiten. Ze schiet in de dichtstbijzijnde spijkerbroek en trekt snel een simpel shirt over haar hoofd. Ze bindt haar lange blonde haren in een paardenstaart en in plaats van haar tanden te poetsen, vist ze een kauwgompje uit haar broekzak. Vijf minuten later zit ze op de fiets en draait de Hoofdstraat in. Waar ze die energie vandaan haalt zo vroeg op de ochtend is een raadsel, maar er raast maar één ding door haar hoofd: naar de zaak en wel zo snel mogelijk!

Het is stil op straat. Ze besluit sneller te fietsen om de kou die langs haar benen omhoog kruipt voor te blijven. Bij de bakker in het centrum kan ze de verleiding niet weerstaan en stopt om een Meesterlijkje te kopen. November is niet van plan om straks te

lunchen; er is te veel werk te doen. Ze slaat gehaast een kopje espresso achterover om alert te blijven en springt weer op de fiets. Na een kleine tien minuten gooit ze haar fiets tegen de muur en opent de deur met haar persoonlijke keycard. Iedere keer als ze dat doet, voelt ze zich interessant; even niet het doorsnee muurbloempje waarvan er dertien in een dozijn zijn. Met één been in de maatschappij, maar haar hoofd nog op school.

‘Ik heb recht op mijn eigen fouten,’ denkt November rebels terwijl ze het scherm van haar laptop openvouwt. Haar houding van de laatste jaren heeft ertoe geleid dat ze niemand meer over heeft. Ze heeft een kamer in de stad gezocht en is vertrokken. Haar oom heeft de baan bezorgd. ‘Eindelijk mezelf zijn,’ denkt ze dwingend terwijl ze inlogt. ‘Ik bepaal zelf wel wat ik met mijn leven doe.’ *Op een afstand volgt Rebelle nauwgezet haar handelingen.* Hij grinnikt; November is precies de juiste persoon voor de klus. Nooit eerder heeft hij zo eenvoudig toegang gekregen tot iemands leven; dit zal een koud kunstje worden.

November zit achter haar bureau en bedenkt een plan om Sara weg te werken. Ze voelt de adrenaline door haar lichaam stromen; ze weet dat ze dit moet doen om haar doelen te bereiken. Ineens hoort ze voetstappen in de gang; Sara komt binnen. In een impuls vlucht November een willekeurige kamer in en sluit zachtjes de deur. Door een kier ziet ze hoe Sara haar werkplek nadert. Ze gaat achter de computer zitten en opent enkele bestanden; Nee! Het programma wordt geactiveerd. Opeens beginnen de schermen te flikkeren. Sara kijkt verbaasd op en begint op de toetsen te drukken. Novembers hart bonkt in haar keel; ze realiseert zich dat ze geen controle meer heeft en paniek overspoelt haar. Ze moet hier weg, nu! Ze sluipt de kamer

uit, probeert zo stil mogelijk te zijn en rent naar de uitgang. De koude nachtelijke lucht slaat haar in het gezicht. Ze springt op haar fiets en trapt zo hard als ze kan de straat op. In haar hoofd razen gedachten door elkaar en bij de kruising let ze niet op het verkeer. Een vrachtwagen komt van links en November ziet het gevaar te laat. Een knal wordt gevolgd door een ijzige stilte en November ligt roerloos op het asfalt. Haar laatste gedachten vervagen terwijl de sirenes in de verte dichterbij komen. De straten van Vredenburg echoën met het geluid van haastende hulpdiensten. Terwijl de wereld om haar heen vervaagt, ontplooft zich elders in de stad een nieuwe reeks gebeurtenissen.

4 Sara Hickens

Met een harde klap valt de keukendeur in het slot en ik zit verstijfd op de bank. Een knappe maar verwarde jonge vrouw rent buiten adem mijn klassieke open keuken binnen. Haar amandelvormige ogen staan verwilderd en haar korte kapsel springt alle kanten uit. De kleding is gescheurd en ze tonen sporen van modder of zand. Armen en benen zitten vol krassen; het is alsof ze in de braamstruiken heeft liggen woelen. Ze doet me denken aan een schichtig hertje dat op de vlucht is geslagen voor een roofdier. Tevergeefs probeert ze op adem te komen.

‘Mag ik hier schuilen mevrouw, ik word achtervolgd! Mogen de rolluiken dicht? Ik ben zo bang!’ Ik laat meteen het rolluik naar beneden zakken want zo te zien is het menens. Mijn gedachten springen heen en weer terwijl ik probeer te bekomen van de consternatie. In één klap wakker, dat dan weer wel. Met opgetrokken wenkbrouwen kijk ik naar de vrouw die tegen de bar staat te hijgen. Ik zie hoe de adrenaline door haar lijf giert en de blik in haar ogen vergeet ik nooit meer. Stilletjes loop ik naar haar toe want ik ben bang voor haar reactie. Ze probeert met twee handen steun te vinden, maar ze heeft de kracht niet om overeind te blijven.

‘Help!’ Ik schiet naar voren om haar op te vangen. Ze valt bewusteloos in mijn armen en haar hoofd mist op een centimeter na het zware granieten keukenblad. Ik leg haar voorzichtig op de bank. Een moment later komt ze bij bewustzijn. ‘Ik heb uren door de bossen gerend, mevrouw.’ Ze omschrijft het alsof er iets bedreigends over haar heen hing. ‘Ik was verdwaald.’ Mijn praktische ik neemt het vlekkeloos over van de schrik.

‘Je bent gewond. Mag ik het nakijken zodat je geen infectie oploopt?’ Een aarzelende toestemming volgt en ik schiet overeind om

het koffertje en schone kleding te halen. Een moment later zit ze in mijn loungepak terwijl ik haar natte kleren in de machine steek. Ik wip een extra kussen op de bank. De vrouw begrijpt de hint en valt in de chaise longue die naast de open haard staat en trekt de deken over zich heen. Ik laat haar even bijkomen. In gedachten verzonken loop ik naar de keuken om thee te zetten want dat is de beste remedie bij spanning. Vroeger was wijn de oplossing maar het blijkt dat je daarmee problemen creëert. Sara kijkt me in gedachten verzonken aan als ik een lepeltje honing in haar kopje doe en de thee er zorgvuldig overheen schenk. Ze probeert om haar indrukken te ordenen, maar ik krijg het gevoel dat ik in een film ben beland. Ineens zet ze met een klap haar kopje op mijn salontafel. Ik schrik me wezenloos en kijk of mijn serviesgoed de slag overleeft. Haar verhaal begint warrig maar ze is snel op dreef en overvalt me met een dijk doorbrekende spraakwaterval; het gewicht van de wereld drukt op haar fragiele schouders.

‘Iets heeft mij hier gebracht, want er is in de wereld meer is dan wij met onze ogen kunnen zien. Bovennatuurlijk, geloof, religie, universum, spiritualiteit; het bestaat zonder twijfel en u bent deel van het antwoord.’ Verbaasd kijk ik de jonge vrouw aan. Dit is veel stof zo vroeg op de ochtend!

‘Je overvalt me. Maar ik ben geen mevrouw, ik ben Hannah.’

‘Ik ben Sara. Ik ging vannacht om twee uur naar mijn werk want er is iets gebeurd en ik wilde dat rustig uitzoeken. Ik werk bij Omega Cooperation, mijn vader heeft voor die baan gezorgd.’ Onbewust gaan mijn nekharen overeind staan en ik sla mijn armen verdedigend over elkaar. ‘Mijn vader is vastgoedmagnaat met een verfijnde neus voor handel.’ Bij het horen van ‘verfijnde neus’ gaan mijn alarmbellen rinkelen en bovendien vind ik Sara openhartig tegen een

buitenstaander als ik. ‘John Hickens heet mijn vader.’ Ik hoor de irritatie in haar stem. ‘Gisteren heb ik vreemde documenten gevonden. Maar mijn leidinggevende kwam toen binnen dus ik kon het niet verder onderzoeken en vannacht ben ik teruggegaan. Ik heb een zesde zintuig, ken je dat?’ Ik weet precies wat Sara bedoelt. Maar ik noem dat anders want zesde zintuig is oneerbiedig. ‘Ik zag dat de naam van mijn vader gekoppeld was aan een bestand dat November heet. Zij is een excentrieke stagiaire die al een tijdje bij ons rond hangt en ik heb een ontzettende hekel aan dat mens; mijn vader loopt met haar te konkelen alsof hij haar al jaren kent. Mijn allergie-level slaat alle kanten uit als ik ze op onze afdeling bezig zie. Als ik erbij kom staan wordt het stil. Een raar duo is het. De bestanden zijn beveiligd door Finley Kingston. Ik heb hem ontmoet op een duur feestje van mijn vader, maar dat was een dekmantel voor een project. Die Kingston heeft iets duisters om zich heen hangen en ik haat het dat mijn vader voor hem werkt. Maar eerlijk gezegd passen ze perfect bij elkaar. Ik ben bang, Hannah.’ Sara valt stil en ik zie doodsangst over haar heen vallen. Mijn gedachten worden in beslag genomen door haar woorden, maar ik ben me op dat moment nog niet bewust van *de duistere krachten* die zich in mijn stadje verzamelen. Er rolt een druppel over haar wang.

‘Ik weet dat ik me niet met de bezigheden van mijn vader moet bemoeien, hij heeft zijn bijnaam niet voor niets gekregen; Haakneus. De vastgoedmagnaat die over lijken gaat en elk pand in bezit neemt waar hij zijn oog op laat vallen. Hij wordt aangestuurd door Kingston, die buiten schot blijft; mijn vader handelt zijn smerige zaakjes af en zijn handen blijven schoon.’ De overvloed aan informatie doet mijn hoofd duizelen. ‘Ik ben gevlucht en ik sjeesde door de stad want het was net of ik achtervolgd werd. Op het grote kruispunt tegenover het

restaurant kreeg ik een ingeving; als je angst moet vergelijken met een persoon, dan komt er bij mij een naam tevoorschijn: Finley Kingston! Als ik bij hem in de buurt ben, krijg ik hetzelfde gevoel.’ Ik schrik als ik Sara hoor vertellen over dat kruispunt; daar is een dodelijk ongeluk gebeurd. Ik besluit om het te bewaren voor later.

‘Dus jij beweert dat jouw vader en Kingston iets in hun schild voeren?’ De blik van Sara is geïrriteerd en ze negeert mijn vraag.

‘Doordat ik promotie heb gekregen, heb ik blijkbaar toegang tot die bestanden. En voordat je er iets van denkt, mijn promotie is een vergoeding door het universum of door welke hogere macht dan ook; het is een genoegdoening voor alle ellende in mijn leven.’ Ik vraag me af hoe ver ik kan gaan, Kingston is een vreemde eend in de bijt maar dat kan ik niet vertellen. En als Kingston samenwerkt met haar vader, dan is het hek van de dam.

‘Het is een vreemd verhaal, maar ik denk dat jouw angst realistisch is. Je hebt vast informatie gezien die niet voor jouw ogen bestemd is. Sara, familie kun je niet kiezen, die krijg je, toch?’ Ik weet niet goed hoe ik moet reageren. Ze negeert mijn opmerking en schiet overeind.

‘Mijn vader houdt er louche zaakjes op na. En mijn identiteit is gewist. Ik weet dat zo’n dingen bestaan want mijn vader houdt zich daarmee bezig.’ Ze neemt een veel te grote slok en verslikt zich. Een hoestbui is het gevolg. ‘Ik zag gecodeerde bestanden op naam van November.’ Sara schuift onrustig op de bank. ‘De stroom was uitgevallen. De noodgenerator deed het niet. De lampen op de afdeling waren uit. Geen elektriciteit. Geen stroomtoevoer.’ Sara spelt elke lettergreep afzonderlijk om de impact van haar woorden te vergroten. ‘Hoe kan ik in mijn computer zonder stroom?’ Ik schiet rechtop in de bank en een ijzige rilling trekt over mijn rug als haar woorden landen. De angst in haar stem weeft *een onzichtbaar web* om ons heen en de

beklemmende greep van het onbekende probeert zich om mijn zintuigen sluiten; ik word overvallen door een onheilspellend gevoel. Ook Sara merkt de verandering in de sfeer op en ineens ben ik ervan overtuigd dat ik verstrikt ben geraakt in een geestelijke strijd die niet de mijne is. Het contrast tussen licht en duisternis wordt scherper. Ik herken dit: het is een geestelijke strijd en zonder tijd te verliezen stijgt mijn gebed op als een resonantie van het innerlijk licht dat stand houdt in het midden van deze duistere contouren.

5 Isabel Broodvlecht

Terwijl Hannah zich in de buitenwijk van Vredenburg overgeeft aan gebed, daalt een gevoel van rust als een welkome deken neer. Aan de horizon verschijnen de twijfelende kleuren van de nieuwe dag. Twee graatmagere katten lopen schichtig over straat na een tevergeefse nachtelijke rooftocht. Ze krimpen angstig in elkaar als *een horde boze geesten* zich verzamelt rondom de bakkerij in het centrum van de stad.

In de kalme ochtendlucht ontwaakt het stadje uit een onrustige nacht. De vroege zonstralen brengen de gebruikelijke sereniteit over de huizen en de kronkelende straten; de nare sfeer klaart op en de gemoedelijke geluiden worden langzaam hoorbaar. De basisschool aan de Wijzelessenlaan staat klaar om de kinderen te ontvangen. En als een stille wachter van wijsheid en kennis staat de bibliotheek op de drempel van verandering. Het gebouw is strategisch gelegen aan de kruising van de Kennislaan en het Toekomstpark. Alles staat klaar om de nieuwsgierige bewoners onder te dompelen in een zee van informatie en inzicht, maar ook om hen te beschermen tegen de duistere machten die sluipen in de schaduwen van Vredenburg; de Boekenburcht is in het geheim getransformeerd tot een ontmoetingsplaats... Met de groeiende eenheid onder de bewoners lijkt de hoop op bevrijding sterker dan ooit tevoren en terwijl het stadje zijn dagelijkse ritme hervindt komt er een onverwachte rust; *de boze geesten* hebben zich teruggetrokken voor de tweede fase en gniffelend smeden ze plannen om het eerdere falen uit te kunnen wissen.

Bart, de eigenaar van De Tulperij, heeft zijn handen vol aan het samenstellen van lentefrisse boeketten. De bloemenspecialzaak